

This work is licensed under the Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.5 License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/> or send a letter to Creative Commons, 543 Howard Street, 5th Floor, San Francisco, California, 94105, USA.

Adam Sádovský, 2005 (cc)

PŮLŽIVOT

Světlé záblesky, temné záblesky, stíny zářící jako zlaté žíly, paprsky temnější než hrob já byl opět TAM. Opět živý, opět mrtvý, opět s vůlí automatu. Proč je ta síla dána jen mě? A proč mi není dána ta jiná síla? Celé generace, zas a znovu v náručí toho, co je třeba vykonat, bez toho aniž by to mohlo být vykonáno někým jiným. Cítil jsem svrbění na zádech, lil se ze mě pot, nadechl jsem se. Šlo to – dech mi konečně zase patřil. Ale srdce jsem neslyšel. Nikdy jsem ho neslyšel, až do toho okamžiku než...

Popadl jsem meč a jeho čarovná špice vykreslila jiskřivou dráhu vzduchem, jako by dokázala pronikat do míst mimo TENTO svět. Proto jsem ho měl stále po ruce, proto mě nikdy neopustil, proto se svou čarou života na jílci splýval s tou mou. Patřil mi, ale asi tak moc jako celý můj život. Možná on je příčinou všeho. Nenáviděl jsem ho. Miloval jsem ho. Záviděl mu. Záviděl sobě. Jeho čepel byla černá a propastná jako trhlina do pekel, jeho ostří stříbřité jako záře hvězd. A ta záře mě k sobě lákala.

Na hlavu se mi snesly vločky. Zima mnou otřásla. Holé pahýly vrůstající do ocelově šedé oblohy se měnili v černé křehké sklo a jak mrzlo les naháčů praskal a úpěl do ticha mého neživého dechu. Kdybych nebyl již dávno mrtev, určitě bych zemřel probodán ostřím, které krystalizuje do nejostřejších hran pouze v takové zimě. Na zemi jsem uviděl stopu. Táhla se přede mnou. Krvavý šrám na panenském sněhu, rozrývající naivní pokrývku až do hlubin jejich loňských hniјících tváří. Uvedl jsem v pohyb to, co mi nikdy nepatřilo. Noha střídala nohu.

Mrzlo. Mrzlo a ze všech směrů ševelil hlas zimy. Promlouvaly ke mně stromy. To se stávalo často, že ke mně promluví neživé věci. Zprvu šeptaly, pak mumlaly a brebentily a sdělovaly mi cosi co nedávalo smysl – ani v TOMTO světě ani v žádném jiném. Nesnáším, když mě obviňují, a nesnáším, když pokládají otázky.

„Hej ty. Jdeš tudy? Proč jdeš právě tudy? To co jsi zkazil už nenapravíš. A ty jsi to zkazil, že ano.“

„Zmlkni ty trosko, ty mrtvá neživá ruino. Nemáš právo mluvit, ten dar ti dán nebyl.“

„Mrtvá a neživá, mrazem zničená ruina stejně jako ty, to právo má. Dán byl-li ti dar, tys

ho promrhal a mě nyní přísluší právo bez toho daru žít dál a hovořit jak a na koho si vzpomenu.“

Sledovat stopu. Sledovat pouze stopu a nenechat se odvést z cesty. Zapomenout na cukání v zápěstí, zapomenout na hlasy ve větru, které stejně nepatří stromu. Ne, nepatří. Je to kouzlo a očarování a to mě nesmí svést z mé cesty. Tam kam vede ta stopa, tam je moje další oběť a její oběť. Stopy ve sněhu dělají jen a pouze oběti. Nikdy ne lovci. Moje vlastní stopa za mnou mizela.

„Sleduješ falešnou stopu. Snažíš se neslyšet pravdu. Žádnou křivdu tím neodčiníš.“

„Křivda? Necítím žádnou. Pravda? Je pouze tam, kde i lež má své místo. Jdu po jediné stopě, kterou dokážu spatřit. Jdu a nezastaví mě nic.“

„Jsi-li silný, opravdu tě nic nezastaví. Jsi-li však moudrý, zastavit bys se měl.“

„Slovo moudrost zní divně z borkových rtů zmrzlého stromu. Z úst, která neexistují.“

„Myšlenka by měla být vyslyšena, ať už jí sdělují jakákoli ústa.“

„Sem s ní.“

„Nakonec vždy zemřeš.“

„Všichni jednou zemrou.“

„Ale ty přesto vždy žiješ.“

„To je můj úděl.“

„Tvůj úděl je přežít.“

„Vždyt přežívám.“

„Ne, umíráš.“

„Vždyt žiju.“

„Opravdu? Sám tomu nevěříš. Nikdo nemůže umírat a přesto žít.“

„Copak mě nevidíš?“

„Ne.“

„Copak mě neslyšíš?“

„Vzdáleně.“

„Tak žiju, nebo ne?“

„Ten kdo touží zemřít, skutečný život nemůže žít,“ řekl strom a ve vzduchu zašvelel vánek.

„Úděl a touha je něco jiného.“

„Ten kdo neví, že v něco touží, často tak nazývá úděl.“

„To je povrchní, podlý argument. Jsou tu oběti a oběti si svého vraha nevyberou a netouží zemřít.“

„Jsi-li oběť, přestaň hledat svého vraha.“

„Nejsem oběť, ale lovec. Nejsou za mnou žádné stopy.“

„Nejsi oběť, ale toužíš trpět. To proto jdeš stále kupředu.“

„Protože trpí jiní.“

„Chceš je tak vykoupit? Pche, sobecký spasitel.“

Meč se rozhněván zakousl do kmene. Jediná silná rána přeřala ten přerostlý trup. Strom padl k zemi a kolem se zvedl mrak vyplašeného sněhu. Strom nemá právo mluvit a především nemá právo říkat nesmysly. Vločky dál klesaly na andělskou podušku a vpřed

vedla klikatá stezka, rudá krvavá páchnoucí trasa zla. Svíjela se pod patami pahýlů, křížovala mlhou, ztrácela se kdesi za oblinami závějí. Tudy jdu a tam mířím. Nic mě nezastaví. Zlo se musí ztrestat a já tu stojím sám a zodpovědný. Jediný s mečem v ruce. Ostří zazářilo jako by přikývlo a přitakalo. Tak jdeme a už bez zdržování.

Nic na světě není tak vtíravé jako vlastní myšlenky. Ty nejzatracovanější jsou nejvytrvalejší. Vyskakují z každého křoví a člověk na ně narazí na každém rohu. Sobecký spasitel? Nesmysl. Nesmysl a to totální. Bezbarvá hláška bezpátevního stromu. Kdybych takový byl, byl bych to o sobě musel vědět. Zraňovat se, není nic příjemného. Naopak, mučení smrti mě ubíjí, ničí, tříská mým tělem odděleným od mé mysli v agonii o zem. Trhá šlachy a svaly a láme klouby. Je to bolest, která vyráží dech, vypíjí poslední kapičku živoucího dechu a spaluje vnitřnosti jako jed, jako kyselina spořádaná na ex. Škrábe do mozku ocelovým kartáčem, rozpouští kůži a na živoucí maso sype sůl. Z člověka pak už nezbyvá nic, vůbec nic, jen krvavý rosol třesoucí se záchvěvy odcházejícího vědomí.

Shlížím dolů na velikou stopu. To co tu vleklo svou kořist muselo být obrovské. V mrazivé ševelu větru jsem ucítil zápach rozkladu. Muselo to být obrovské asi jako gigantický ještěr – drak. Dál už stopy vedly jedna vedle druhé vlevo a vpravo podél brázdy plné krve. Je to tak, jak jsem si myslel. S něčím podobným jsem se ještě neutkal. Nikdy a nikde.

Ale meč v mé ruce, pevně sevřený v dlani, dokáže prorazit i skálu, ocel, brnění i šupiny ještěra. Nikdy mu nic nebylo dost velkou překážkou. Zachvěl jsem se a od zápěstí mi vystřelila bolest. Ten meč dokáže všechno a je v něm víc, než se zdá. Potřebuje mě. Potřebuje pěst jež ho povede. Potřebuje mysl, jež se podvolí jeho čiré morálce o dvou ostrých břitech. Nikdy nezaváhá, nezaváhám-li já. Nikdy neustoupí, neudělám-li to já. A já to neudělám, protože ho držím v ruce. Štve mě. Rozčiluje mě. Uklidňuje mě pocit jistoty.

Bleh! Jistota smrti. A znovuzrození. Tem meč může zabít, ničit, sekát a bodat a být sám zničen a přitom neucítit ani to nejmenší píchnutí svědomí. Znovu a znovu se objevuje v mojí ruce jako by ke mně přirostl. A nebo se já objevuji tam, kde je on?

Vítr přinesl strašný puch. Tam kde náhle zmizely stromy a začala se zvedat skaliska, jako jádro lesa ostré a nepoddajné pod slupkou z měkkých čepiček sněhu, tam zněl cizí dech. Hluboké chraplavé bublání tlumené nepředstavitelnou živou masou a připomínající neustávající hrom. Nohama jsem dál rozšlapával krev a stoupal za zvukem. Konečně jsem začal dělat stopy.

Na světě jsou pravdy, které nelze vyvrátit. Mráz mění vodu v led a horko zase v páru. Den se střídá s nocí a nezalévaná květina zajde. Jenže tady ne. Ne teď, ne tady a ne pro mě. Pravdy jsou tu proto aby jen prodlužovaly utrpení. Přijdou v okovaných botách a dupnou na písečný hrad ze lží. Koho zajímá, že držel a že vypadal jako gotická katedrála. Byl přece z písku a jeden jediný déšť by ho zničil. Pravda je totéž co lež, jenže je tu jako poslední. Vždy než zemřu uзіím pravdu, abych mohl znovu ožít. Z popela, ze slz, z hořkosti, ze zármutku, na tom nezáleží. To co ze mě zbylo stále žije, a to co je již mrtvé nevzkřísí nikdo. Ani ta největší poslední a jediná pravda.

Drak. Ještěr. Usadil se na terase mezi balvany a sníh ve velkém kruhu kolem něho roztál. Ovinul se okolo kamenného prstu a podíval se přímo na mě. Úzké štěrbinové zlostných očí. S

každým nadechnutím v něm zachraptěl zážeh a chřípí odkrylo pohled do organického pekla žhnoucího neuhasitelným plamenem. Nehýbal se, vypadal tupě a nebezpečně, ale jednou obrovitou prackou si zamyšleně podepíral hlavu.

„Co to máš v ruce?“ Drak promluvil a jeho hlas zněl jako požár přikrmaný vichřicí.

„Meč.“

„Ty vidíš meč, já vidím zlost.“ Klid v dračích slovech byl znepokojující.

„Zlost? Nejsem tu se zlostí a chceš-li si vykoupit život, řekni mi, kde je tvoje oběť?“

„Koukáš se na ní.“

„Myslíš sám sebe? A co ta krev?“

„Krev patří tobě. Stále máš v ruce meč?“

„Ano.“

„Já vidím lítost.“

„Lítost, je to poslední co bych k tobě cítil. Nemůžeš být sám sobě obětí. A tohle nemůže být má krev. Nemám ani škrábnutí.“

„Lítost cítíš sám nad sebou. Ta krev opravdu patří tobě, z tvého srdce se derou pramínky.“

Srdce. Dotkl jsem se hrudi. Neslyšel jsem nic, nebilo tam kde kdysi bívávalo. Bylo pryč. A tam kde teď právě bylo, tam se rozhodně nyní zastavilo. Ale možná, že už dávno zemřelo. Jako jedna z věcí o které jsem přišel. Přesto stále žiji a drak teď musí zemřít. Pozvedl jsem pro němu meč.

„Zášťi teď na mě míříš.“ Řekl on.

„Možná, že zášť si zasloužíš. Řekni mi, kde je tvoje oběť a já tě ušetřím.“

„Stojí přede mnou. Mohu-li ti radit, hledej jiného vraha.“

„Další výmluvy a vykrucování. Jestli tě sprovodím ze světa, líp se všem povede.“

„Jsi si jistý? Abys znovu nelitoval.“

Mohl bych, napadlo mě. Pravdu poznám vždy až na konci. „Ne. Nejsem si jistý. Ale jsi drak a tvůj vzhled tě zrazuje. Jsi zlo a zlo zaslouží vykořenění.“

„Hodnotíš-li podle vzhledu, měl by ses lépe dívat. Zkontroluj své zápěstí.“

Měl pravdu a já to cítil. Cítil jsem to celou dobu. Na spodní straně zápěstí jsem viděl jak se z pod kůže derou šupiny. Prorůstaly z masa, pálily a štípaly a zbaveny citu se pak honosily netečností. Nic by je nyní neprořízlo.

„Stáje ještě žiješ?“ chtěl vědět drak. „Pobledl jsi.“

„Nerozumím tomu.“

„Jistě že ne. Nikdy jsi ničemu neporozuměl a jen se hnál tam, kam právě chtěla tvoje zlost, tvoje lítost, zášť, láska, strach i odvaha. Ale kam jsi chtěl ty sám, tam jsi se nikdy nevydal. Čí příkazy plníš? Čí vůlí jsi zmitán? Chceš dokončit svoje chyby? Honem, honem zachraň co se dá. Pokaz, co ještě zbývá. Obrať naruby, již jednou obrácené. Postav na hlavu život a smrt. Klidně si dál myslí si, že bolest přinese spasení. Věř, že to hrozné, čemu jsi nemohl zabránit, se tím ospravedlní.“

„Vidím, že máš pouze rozeklaný jazyk.“

„Ano, ale ty máš rozeklané srdce.“

„Chceš pouze žít a mluvíš naprázdno.“

„Ovšem, že chci žít. Všichni chtějí žít, jen ty ne.“

„Mám právo zvolit si tu cestu.“

„Tuhle cestu si volí pouze blázni.“

„Tak dost! Připrav se zemřít.“

„Nápodobně.“

Drak se nadechl a nechal v sobě vzplanout žhavou smrt.

Můj meč se zatřpytil a jeho magická špička se proklestila několika paralelními skutečnostmi současně.

Vybuchla bublina ohně. Sníh se vypařil, skála popraskala. Les zahučel a když se temný meč spokojeně zahryzával do dračího těla a já mizel v rozfoukané hromádce popela, uslyšel jsem svoje srdce. Bušilo v ještěrově těle a rozstříkovalo krev jako fontána. Pravda byla tak ohavná, hnusná, odporná a zrádná jako její strůjce. Jako já sám.

Znovu jsem se probudil z agonie. Opět živý, opět mrtví, opět naruby. Nebylo to tak, že jasné ostří meče se mi zahryzlo do zápěstí a prorazilo šupinatý pancíř? Ne. Kolem zápěstí jsem viděl kožené řemeny, nedovolovali mi pohnout se. Nebylo to tak, že špička meče se mi zabodla do paže? Ne. Viděl jsem tam zabodnuté pouze jehly.

Mluvil ke mně vzdálený hlas a já zkoušel odpovídat. „Ne, nezranil jsem se sám. Ty šupiny tam narostly samy. Neměl bych tu být. Nikdy jsem neměl existovat. Proč nemůžu odejít tam, kam patřím? Tam, kde se dají zachránit ti, kteří se jinde zachránit nedají?“